

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ט"ו

קוֹנְטֵרְס 435

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזוהר

קסא

ה. הגאון האמתי בשו"ת אמרי אש חלק אורח חיים סימן י"ט כותב על רבינו הנ"ל בזה הלשון: הגאון איש אלקים מורנו הרב צבי, וכותב שם ומי בדורנו זה אשר ישאהו ללבבו לדמות את עצמו להרב הגאון רבי צבי הירש.

ו. אחיו הגאון הקדוש מורינו הרב אלכסנדר סענדר מקאמרנא בספרו זכרון דברים (דף כ"ח ע"א) כתב בזה הלשון: ואחי מורי הקדוש בעשר מיני קדשות מורנו הרב רבי צבי זללה"ה באר מאמר הלז כפי תקף קדשתו ועצם בינתו והתפשטות דבריו עד רום שמי המעלות, והרוצה לטעם נפת צוף ודבש, יעין בדבריו הקדושים ויאירו עיניו.

ז. אחיו הקדוש והנורא מורינו הרב משה מסאמבור בספר תפלה למשה, בהקדמתו כתב בזה הלשון: מה ששמעתי מאחי אמ"ו איש אלקים קדוש מורינו הרב צבי הירש, ואקדם בהקדמתי אשר השגתי בו מחסידותו ופרישתו וענותנותו ומעינות חכמה אשר בו, לו אספר בשבחו כל הימים לא אוכל לספר אפס קצהו, וזאת השגתי אשר כל השגתי בו מאפס ותהו נחשבו מגדל עמקות החכמה והקדשה והפרישות והענוה אשר בו וכו'.

ח. הגאון הקדוש מורינו הרב יודא צבי מראזלא [תלמידו וחתנו וכן אחיו הרב רבי משה מסאמבור הנזכר] אמר, כי אין שום פסוק בכל התנ"ך אשר מורו דודו רבי צבי הירש לא גלה לו סודו.

ט. מורינו שאר בשרי הגאון הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב [תלמידו וכן אחיו הרב הקדוש רבי יששכר בעריש] בהסכמתו על עטרת צבי כותב בזה הלשון: וכאשר שמעתי מפיו הקדוש שהוא מתלמידי רשב"י.

(עשר קדשות מערכת ב' מורנו הרב צבי הירש מזידיטשוב)

ז) העטרת צבי החזיק עצמו לתלמיד של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, וגם של האר"י הקדוש

א. בהסכמת תלמידו וכן אחיו הרב הקדוש רבינו מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זי"ע על ספר הקדוש העטרת צבי כותב בזה הלשון:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וכאשר שמעתי מפיו הקדוש שהוא מתלמידי רבן שמעון בן יוחאי, זכותו יצמד לנו. ובספר עטרת יעקב וישאל להרב הקדוש רבי יעקב האגר ז"ע תלמידו של רבינו מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, כותב בזה הלשון: ודע כי רבינו זה [העטרת צבי] למד תורה מפי הרשב"י והאר"י ל"ממש, כאשר העיד בעצמו, והעיד לנו מורי [מורנו הרב רבי יצחק אייזיק] ז"ל מזידיטשוב, עד כאן.

פעם אחת שלח העטרת צבי מכתב לקברו של רשב"י והאר"י, וחתם "אני תלמידך צבי בן הינדא".

ב. פעם איקלעו לזידיטשוב אנשי צורה, שבאו מארץ הקדש לקבץ מעות לטובת רבי מאיר בעל הנס, שלח העטרת צבי עמהם קנטרס שניניחוהו במערת ציון רשב"י, ותלמידו הרב הקדוש רבינו מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב ז"ע ראה את הקנטרס בידם, וראה בו פרושים על מאמרי הזהר הקדוש, ובחתימת הקנטרס חותם תלמידך צבי בן הינדא, ומבקש העטרת צבי את רשב"י, שיגלה לו אם פגו בפרושו לאמתו. נתן להם רבינו מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מעות שייכתבו אליו מה שארע עם הקנטרס במירונו. כאשר חזרו לארץ הקדש כתבו אליו, כי אחר שהניחו את הקנטרס במערה יצאו החוצה, ואחר כמה רגעים כשנכנסו שנית לא מצאוהו עוד, ושום אדם לא נכנס לשם בין כך.

ג. פעם בליל שבת קדש, רצה חתנו הרב הקדוש רבי ינדא צבי מראזלא ז"ע להגיש לו משקה לשתות, ושמע מבעד דלת חדרו קולם של כמה אנשים, וכאשר הסתכל דרך חור המפתח שבתוך הדלת, ראה איש זקן ואיש צעיר מפלפלים עם חותנו העטרת צבי, ובשבת קדש בסעדה שלישית כשהעטרת צבי פתח במאמר מהזהר הקדוש כדרך, אמר: מימרא זו פרושו רבינו שמעון בן יוחאי בעצמו כך, ואמר הפשט של רשב"י, ואחר כך אמר והאר"י הקדוש פרשה כך, ואמר הפשט של האר"י הקדוש, ואחר כך אמר ואני מפרש כך וכך, ושניהם רשב"י והאר"י הקדוש מסכימים לפשט שלי, וסיים "און טאמער גלייבט עטץ מיר נישט, פרעגט'ס דעם שווארצן גנב, ער

ובשנה נחשים שלמטה מתפשטות מאותו העור, אזי כל אחת ואחת נוחתת קול, ומעוררת כמה נחשים שעומדות באותו מקום, שנקרא בור, ששם קמים כמה נחשים. וכלם מלשינים לעורר את הנחש הגדול הזה להיות מלשין על העולם, והכל משום ההתעוררות הזו של לשון הרע, כשקיימת התעוררות שלו למטה.

כמו כן מי שלומד תורה, כמה הם שנקראים לשון הקדש, שמתחברים ומעירים התעוררות לאותו מקום שנקרא לשון הקדש. לשון מאותו קדש שלמעלה. וכמה קדשות וקדושים מתעוררים מכל הצדדים. אשרי חלקם של הצדיקים, אותם שגורמים לעורר קדשות למעלה ולמטה, קדשה שלמעלה וקדשה שלמטה.

ועל זה כתוב, (ויקרא י"א) והתקדשתם והייתם קדושים. והתקדשתם - אלו מים ראשונים. והם נקראים מים עליונים. והייתם קדושים - אלו המים התחתונים, ונקראו מים אחרונים. ומזון באמצע, בין מים ראשונים למים אחרונים. ועל זה מזון אינו במים אחרונים, אלא במים ראשונים. מים הראשונים מופעלה, שהמזון תלוי בו, ולא במים אחרונים. והסוד נתן לקדושים עליונים. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

ההיכל הרביעי. ההיכל הזה הוא נקרא חוב"ה. וזהו (תהלים מ) טיט היין, כנגד שם אחר שנקרא אבן מכשול, והכל אחד. הוא חוב"ה, משום ששם קמים כל חטאי העולם, הכרעת החטאים.

משום שפאשר חוטאים בני אדם, כל אלו שומרי החקים לוקחים אותם החטאים ומניחים אותם בהיכל הזה שנקרא חוב"ה. וכל

וכר חויין דלתתא מתפשטי מההוא משכא, פדין כל חד וחד וחד יחייב קלא, ואתער לכמה חויין דקיימי בההוא אתר, דאקרי בור, דתמן כמה נחשין קיימין. וכלהו דלטורין, לאתערא להאי חויא רבא, למהוי דלטורא על עלמא. וכלא בגין האי אתערו דלישנא בישא, פד קיימא אתערותא דיליה דלתתא.

בגוונא דא, מאן דלעי באורייתא, כמה אינון דאקרון לשון הקדש, דמתחברין ואתערי אתערותא, לההוא אתר דאקרי לשון הקדש. לשון מההוא קדש דלעילא. וכמה קדושות וקדושים מתערין מכל סטרין. זכאה חולקיהון דצדיקיא, אינון דגרמי לאתערא קדושים לעילא ולתתא, קדושה דלעילא וקדושה דלתתא.

ועל דא כתיב, (ויקרא י"א) והתקדשתם והייתם קדושים. והתקדשתם: אלו מים ראשונים. ואינון אתקרון מיין עלאין. והייתם קדושים: אלין מיין תתאין, ואקרון מים אחרונים. ומזון באמצע, בין מים ראשונים למים אחרונים. ועל דא מזון, לאו איהו במים אחרונים, אלא במים ראשונים. מים ראשונים מעילא דמזונא תליא ביה. ולא במים אחרונים. ורזא לקדישי עליונין אתייהיב. זכאה חולקיהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. הוב"א רביעאה. היכלא דא, איהו דאקרי חוב"ה. ודא איהו (תהלים מ) טיט היין, לקבל שמא אחרא דאקרי אבן מכשול, וכלא חד. איהו חוב"ה, בגין דתמן קיימי כל חובי דעלמא, אכרעותא דחובין.

בגין דכד חבאן בני נשא, כל אינון גרדיני נימוסין, נטלין אינון חובין, ומנחי לון כל אלו שומרי החקים לוקחים אותם החטאים ומניחים אותם בהיכל הזה שנקרא חוב"ה. וכל

זכיות העולם, כל המלאכים הקדושים שממנים על זכיות העולם, כלם נוטלים את אותן הזכיות, ומעמידים אותן בהיכל הרביעי שנקרא זכות, ושם עומדות זכיות בני אדם, והחטאים עומדים בהיכל אחר שנקרא חובה. ונשקלים כאחד ביום של ראש השנה, פי (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים. ואחר שהכריעו הזכיות או החובות לצד זה או לצד זה, כך מנצח.

ועל זה, ביום של ראש השנה, כשמתעוררים שני הצדדים הללו, זכות וחובה, ובהם תלויים חיים ומות - אם הזכיות הכריעו לצד זה שנקרא זכות, נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים. משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום, זה בצד זה וזה בצד זה. אם זוכה אותו אדם ונצחו אותן זכיות, הרי נכתב אותו אדם לחיים, משום שאחזו בו הצד הקדוש הזה שנקרא זכות, והחיים אחזו בו, ואומר: זה שלי הוא, ושלי היה. ואז נכתב אותו אדם לחיים (ונכתב שהוא של).

ואם נצחו החטאים - הצד האחר הטמא הזה, שנקרא חובה ומות, אחזו בו ואומר: זה שלי הוא, ושלי היה. ואז נכתב שהוא שלו. וזהו ששנינו, שהרי ביום הזה של ראש השנה נכתב אדם או לחיים או למיתה. אם נכתב בצד הקדושה - נכתב לחיים ומתקיים שם ונדבק בו. ואם נכתב בצד האחר - מתקיים בצד הטמאה ונדבק בו, וזהו הן לחיים הן למות. ונמשך בצד הזה או בצד הזה. כל זמן שהוא עומד בצד הזה של הקדושה, כל הקדושים וכל

בהאי היכלא דאקרי חובה. וכל זכין דעלמא, פלהו מלאכין קדישין דממנן על זכוון דעלמא, פלהו נטלי לאינון זכוון, ואוקמי לון בהיכלא רביעאה דאקרי זכות, ותמן קיימי זכוון דבני נשא. וחובין קיימי בהיכלא אחרא, דאקרי חובה. ואתקלו כחדא ביומא דראש השנה כי (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים. ולבתר דאכרעו זכין, או חובין, לסטרא דא, או לסטרא דא, הכי נצח. ועל דא, ביומא דראש השנה, פד מתערין אלין תרין סטרין, זכות וחובה. ובהו תליין חיים ומות. אי זכין אכרעו, לסטרא דא דאקרי זכות, אכתוב בר נש בהוא סטרא דאקרי חיים. (דף רס"ה ע"ב).

בגין, דהני תרין סטרין קיימי בהוא יומא, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. אי זכי ההוא בר נש, ונצחין אינון זכין, הא אכתוב ההוא בר נש לחיים. בגין דאחיד ביה האי סטרא קדישא, דאקרי זכות, וחיים אחיד ביה, ואמר דא דילי הוא, ודידי הוה, וכדין אכתוב ההוא בר נש לחיים. (ס"א ואכתוב דאיהו דליה).

וא' נצחן חובין, האי סטרא אחרא מסאבא, דאקרי חובה ומות, אחיד ביה, אומר האי דידי הוא, ודידי הוי, וכדין אכתוב דאיהו דליה. ודא הוא דתנינן, דהא ביומא דא דראש השנה, אכתוב בר נש, או לחיים או למיתה. אי אכתוב בסטרא דקדושה, אכתוב לחיים, ואתקיים תמן, ואתדבק ביה. ואי אכתוב בסטרא אחרא, אתקיים בסטרא דמסאבותא, ודביק ביה, ודא הוא הן לחיים הן למות. ואתמשך בהאי סטרא או בהאי סטרא.

כל זמנא דאיהו קיימא בסטרא דא דקדושה, כל קדושים וכל דכין

מתדבקין ביה. יקרא וקודשא בריך הוא יתיב
 וישמע ליה, עליה פתיב (תהלים צא) יקראני
 ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו
 ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי. וכל
 זמן דאיהו קיימא בסטרא אחרא דמסאבא,
 כל מסאבו, וכל חובה, וכל בישין מתדבקין
 ביה. יקרא, ולית מאן דישמע ליה. מרחקא
 איהו מקודשא בריך הוא, עליה פתיב (תהלים קיט)
 רחוק מרשעים ישועה וכתוב (ישעיה א) גם פי
 תרבו תפלה אינני שומע.

הטירות נדבקים בו. יקרא -
 והקדוש ברוך הוא ישוב וישמע
 לו. עליו כתוב (תהלים צא) יקראני
 ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו
 ואכבדהו ארך ימים אשביעהו
 ואראהו בישועתי. וכל זמן שהוא
 עומד בצד האחר של השמאה,
 כל שמאה וכל חטא וכל הרעות
 נדבקות בו. יקרא - ואין מי
 שישמע אותו, מרחק הוא
 מהקדוש ברוך הוא. עליו כתוב,
 (שם קיט) רחוק מרשעים ישועה,
 וכתוב (ישעיה א) גם פי תרבו תפלה
 אינני שמע.

היבדל דא, איהו אתר דכל אינון דאקרוין
 אלהים אחרים, בגין דאתגליין הכא.
 וכל אינון דמפתו להו לבני נשא בענוגין
 דהאי עלמא, לאזנאה לאתענגא בענוגי
 נאופין דעלמא, ומשכי להו בתר ענוגין
 ונאופין דהאי עלמא, פדקאמרן.

ההיבדל הזה הוא המקום של כל
 אותם שנקראים אלהים אחרים,
 משום שמתגלים כאן. וכל אותם
 שמפתים את בני האדם
 בתענוגות העולם הזה, לזנות
 ולהתענג בתענוגות של נאופים
 של העולם, ומושכים אותם אחר
 תענוגי ונאופי העולם הזה, כמו
 שאמרנו.

בהאי היבדל, אתחזי חד רוחא שליט תקיפא,
 דאיהו על פלהו, ודא אקרי אוף הכי
 אל, פגוונא דאחרא דבסטור קדשה. האי איהו
 (דברים לב) א"ל נכ"ר. ודא איהו דמפתי לבר נש
 דלעי באורייתא, או דקאים בבי מדרשא. האי
 רוחא תקיפא מפתי ליה, וחשיב פמה
 הרהורין, ואמר מה את קאים הכא, טב לך
 למיהך בחבורת אינון דגאו על בני נשא,
 ואינון דאזלין בתר נשין שפיראן, ומתענגי
 בענוגי עלמא. כיון דבר נש אתפתי אבתריה,
 פדין פלהו שטיין ואזלי ואתמשכאן אבתריה.
 וכמה אינון אתרנין דקיימין תחותיה, וכלהו
 מסאבי ליה בהאי עלמא, ומסאבי ליה
 בההוא עלמא. ואינון אקרוין צואה רותחת
 דכתוב, (ישעיה ל) צא תאמר לו. אינון דרגין
 דקיימין לסאבא תדיר, והא אתמר.

בהיבדל הזה נראית רוח אחת
 שולטת חזק, שהיא על כלם, ואף
 זה נקרא כף אל, כמו האחר שבצד
 הקדשה. זהו אל"ל נכ"ר, וזהו
 שמפתה את האדם שלומד תורה
 או שעומד בבית המדרש. הרוח
 החזקה הזו מפתה אותו, וחושב
 פמה הרהורין, ואומרת: מה
 אתה עומד כאן? טוב לך ללכת
 בחברת אותם שגאים על בני
 אדם, והם הולכים אחר נשים
 לפות ומתענגים בתענוגות
 העולם. כיון שאדם מתפחה
 אבתריה, אז כלן משוטטות
 והולכות ונמשכות אחריו.
 וכמה הם אחרים שעומדים
 תחתיו, וכלם מטמאים אותו
 בעולם הזה, ומטמאים אותו
 באותו עולם. והם נקראים צואה
 רותחת, שכתוב (ישעיה ל) צא תאמר
 לו. אותן הדרגות שקימות לטמא תמיד, והרי נתבאר.

בְּאִמְצַעֵיהָ דְהָאֵי הֵיכְלָא, אֵית רוּחָא אַחְרָא, דְאֶקְרִי נְגַע. וּמַהֲאֵי נַפְקָא רוּחָא אַחְרָא דְאֶקְרִי נְגַע צְרַעַת. וְאִיהוּ קַיִימָא תְדִיר, לְסַאבָא לְכָל אֵינוֹן מְאָרִיהוֹן דְלִישְנָא בִישָׂא, יְתִיר עַל פֶּל מַה דְמְסַאבִּין לֵיה. וְהָאֵי נְגַע עֲלָאָה, אִיהוּ מְמַנָּא עַל פֶּל אֵינוֹן פְּתוּרֵי דְשִׁבְתָּא, דְכַד עֵייל שִׁבְתָּא, וְלֹא אַתְסַדְרוּ בְעֵנוּגָא דְשִׁבְתָּא כְדָקָא יְאוּת, וְאֵינוֹן קָא מְבִיזֵי עֵנוּגָא דְשִׁבְתָּא, הָאֵי נְגַע נְטִיל לְאֵינוֹן פְּתוּרֵי דְלֹא אֵינוֹן בְּעֵנוּגָא דְשִׁבְתָּא כְדָקָא מְרָן.

וְכַד הָאֵי נְטִיל לְאֵינוֹן פְּתוּרֵי, פֶּל אֵינוֹן גְּרִדִינֵי נִימוּסִין דְקַיִימֵי בֵיה, פֶּלְהוּ פְתַחֵי וְאַמְרֵי, (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָה וַתְּבוֹאֶהוּ וְלֹא חִפְץ בְּבִרְכָה וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וַיִּלְבַּשׁ קָלְלָה כְּמַדּוּ וַגּוֹ'. וַיִּנְקַשׁ נוֹשָׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וַגּוֹ'. אֵל יְהִי לוֹ מוֹשֵׁף חֶסֶד וַגּוֹ'.

וְהָאֵ אֹקִימָנָא, בְּהֵוּא לִילֵיא דְשִׁבְתָּא, כַּד פְּתוּרֵי אֲתִיְהִיבוּ לְהֵוּא סְטָרָא בִישָׂא, כְּדִין אֲתַתְקַף הֵוּא סְטָרָא בִישָׂא, מְסַאבָא, וְהֵוּא בַר נֶשׂ אֲתַמְסֵר לְהֵוּא סְטָרָא. וְוִי לֵיה דְאֲתַגְרַע מֵהֵוּא סְטָרָא קְדִישָׂא, סְטָרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא. וְאֲתַפְקֵד בְּסְטָרָא אַחְרָא מְסַאבָא. כְּגִוּוֹנָא דָא כְּכָל אֵינוֹן סְעוּדַתֵי דְיוֹם טוֹב.

הָבָא בְּהָאֵי הֵיכְלָא, (דף רס"ו ע"א) בְּגֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי בְּהַפּוּכָא אִיהוּ. וּבְהֵוּא הֵיכְלָא אַחְרָא קְדִישָׂא, לֹא קַיִימֵי תֵלַת אֲלִין, וְתַלְיִין לְעֵלְיָא, וְהָבָא קַיִימִין לְבִישׁ. דְכַד (כ"א מִטְבוּ כְנוּי דְכַר נֶשׂ) מְטִי בַר נֶשׂ לְהָאֵי הֵיכְלָא, הָא תַמְן קַיִימִין חִיוּוֹן לְשִׁיצָאָה לוֹן. וְהָא תַמְן בְּנִין כַּד אֵינוֹן זְעִירִין, מְהֵבָא נַפְקָא, בְּגִין לְאֲתַמְנָאָה קְטִיגוּרָא עֲלֵייהוּ. וְהָא תַמְן קַיִימִין מְזוּנֵי, לְאַעְבְּרָא לוֹן מַנְיָה. וְכֹלָא תַלְיָא בְּחוּבָה. וְעַל דָּא אֶקְרִי הָאֵי הֵיכְלָא חוּבָה. כְּמַה דְאֲתַמְר.

בְּאִמְצַע הֵיכְל הִזָּה יֵשׁ רוּחַ אַחְרַת שְׁנִקְרֵאת נְגַע. וּמַזּוּ יוֹצֵאת רוּחַ אַחְרַת שְׁנִקְרֵאת נְגַע צְרַעַת, וְהִיא עוֹמְדַת תְּמִיד לְטַמָּא אֶת פֶּל אוֹתָם בְּעֵלֵי לְשׁוֹן הָרַע יוֹתֵר עַל פֶּל מַה שְׁמַטְמָאִים אוֹתוֹ. וְהַנְּגַע הַעֲלִיּוֹן הִזָּה מְמַנָּה עַל פֶּל אוֹתָם שְׁלַחְנוֹת שֶׁל שְׁכַנְכְּסַת שִׁבְתָּא וְלֹא עֲרֻכוּ אֶת עֲנַג הַשִּׁבְתָּא כְּרָאוּי וְהֵם מְכַזְּבִים אֶת עֲנַג הַשִּׁבְתָּא, הַנְּגַע הִזָּה נוֹטֵל אוֹתָם שְׁלַחְנוֹת שְׁאֵינִים בְּעֵנַג שִׁבְתָּא כְּפִי שְׁאֲמָרְנוּ. וּבִשְׁזָה נוֹטֵל אֶת אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת, כֹּל אוֹתָם שׁוֹחֲרֵי הַחֻקִּים שְׁעוֹמְדִים בּוֹ, כְּלָם פּוֹתַחִים וְאוֹמְרִים: (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָה וַתְּבוֹאֶהוּ וְלֹא חִפְץ בְּבִרְכָה וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וַיִּלְבַּשׁ וַגּוֹ'. וַיִּנְקַשׁ נוֹשָׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וַגּוֹ'. אֵל יְהִי לוֹ מוֹשֵׁף חֶסֶד וַגּוֹ'.

וְהָרִי בְּאֶרְנוּ, שְׁבִאוֹתוֹ לִיל שִׁבְתָּא, כְּשֶׁשְׁשִׁלְחָנוֹת נִתְּנוּ לְאוֹתוֹ הַצַּד הָרַע, אֵינִי מִתְחַזֵּק אוֹתוֹ הַצַּד הָרַע הַטָּמָא, וְאוֹתוֹ אֲדָם נִמְסֵר לְאוֹתוֹ הַצַּד. אוֹי לוֹ שְׁנַחְסֵר מְאוֹתוֹ הַצַּד הַקְּדוֹשׁ, צַד הָאֲמוּנָה, וְנִפְקֵד בְּצַד הָאֲחֵר הַטָּמָא. כְּמוֹ כֵּן כָּכָל אוֹתָן סְעוּדוֹת שֶׁל יוֹם טוֹב.

כָּאֵן בְּהֵיכַל הִזָּה - בְּנִים חַיִּים וּמְזוּנוֹת הֵם בְּהַפְּךָ. וּבִאוֹתוֹ הֵיכַל הָאֲחֵר הַקְּדוֹשׁ לֹא עוֹמְדִים שְׁלִשֶׁת אֲלֵה, וְהֵם תְּלוּיִים לְמַעְלָה, וְכָאֵן הֵם עוֹמְדִים לְרַע. שְׁכַאֲשֶׁר (מַגִּיעִים בְּגִיזַת אֲדָם) מַגִּיעַ אֲדָם לְהֵיכַל הִזָּה, הָרִי שֵׁם עוֹמְדוֹת הַחַיּוֹת לְכֹלּוֹת אוֹתָם. וְהָרִי שֵׁם בְּנִים כְּשֶׁהֵם קְטַנִּים, מְכָאֵן יוֹצֵא, כְּדִי לְהַתְּמַנּוֹת הַקְּטָנוֹר עֲלֵיהֶם. וְהָרִי שֵׁם עוֹמְדִים הַמְּזוּנוֹת לְהַעֲבִירָם מִמֶּנּוּ, וְהַפֵּל תְּלוּי בְּחֵטָא. וְלָכֵן נִקְרָא הֵיכַל הִזָּה חוּבָה, כְּמוֹ שְׁנַחְבָּאָר.

וּמִכַּאֲן יוֹצֵאת רוּחַ טְמֵאָה אַחַת
שֶׁנִּקְרְאת אֲרִיזָה^א, וְכַמָּה אֶלֶף
וּרְכֻבוֹת עִמָּה, וְכֻלָּם נִקְרְאִים
אוֹרְרֵי יוֹם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב א)
יִקְבְּהוּ אֲרִיזֵי יוֹם. וְהַרוּחַ הַזֶּה וְכֻל
אֵלֶּה שֶׁעִמָּה, כֻּלָּם קְיָמִים לְטַל
אוֹתוֹ דְּבוֹר שֶׁקָּלֵל אָדָם אֶת עֲצָמוֹ
בְּרִגְזוֹ, וְאֵלֹו מְעִירִים אֶת הַנְּחֹשׁ
הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא (ישעיה כז) לוֹיִתָּן נְחֹשׁ
עֲקֻלְתוֹן, כְּדִי לְהִבְיֵא וּלְעוֹרֵר
קָלְלוֹת עַל הָעוֹלָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
יִקְבְּהוּ אֲרִיזֵי יוֹם וְגו'.

וְאֵלֹו אוֹרְרֵי הַיּוֹם שׁוֹלְטִים עַל
רִגְעֵי וְשַׁעוֹת הַיּוֹם, וְנוֹטְלִים אוֹתָם
דְּבוֹרִים שֶׁקָּלֵל אָדָם עַל עֲצָמוֹ, בֵּין
בְּרִגְזוֹ בֵּין בְּשִׁבוּעָה, וּבְאוֹתוֹ דְּבוֹר
מְעִירִים אֶת אוֹתוֹ נְחֹשׁ עֲקֻלְתוֹן
שֶׁנִּקְרָא לוֹיִתָּן, כְּדִי לְהַעֲמִידוֹ
לְהַשְׁחִית אֶת הָעוֹלָם. וְלִכְן קָלֵל
אִיּוֹב אֶת יוֹמוֹ בְּצַעֲרוֹ, וְלֹא אֶת
גּוֹפּוֹ, שֶׁכְּתוּב (איוב א) וַיִּקְלַל אֶת
יוֹמוֹ - בַּתַּחֲלָה, וְאַחַר כֵּן - יִקְבְּהוּ
אֲרִיזֵי יוֹם. הַרְחֵמֵן יִצְּלֵנוּ מִהַצַּד
הַרַע וּמִתַּקְפּוֹ וּמִכָּל דְּבַר רַע.

הַחֵיבֵל הַחֲמִישִׁי. הַחֵיבֵל הַזֶּה הוּא
הַיֵּבֵל שֶׁנִּקְרָא שְׂאוּל, כִּנְגַד אוֹתוֹ
הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא עֶרֶל, וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ
שֶׁזֶהוּ סוּד הָעֶרְלָה. בַּחֵיבֵל הַזֶּה יֵשׁ
פְּתַח אֶחָד וּמִמֶּנּוּ אֶחָד עֲלִיו, וְזֶהוּ
הַמִּמְנָה לְהַעִיר תְּמִיד קְטָרוֹג עַל
הָעוֹלָם, וְהַרוּחַ הַזֶּה נִקְרְאת
אִיבָה, מִשּׁוּם שֶׁשְׂמוֹ שֶׁל הַפְּתַח
הַזֶּה נִקְרָא אִיבָה, וְסִימְנָהּ -
(בראשית א) וְאִיבָה אֲשִׁית בֵּינְךָ וּבֵין
הָאֲשֵׁה וְגו'.

בַּחֵיבֵל הַזֶּה עוֹמֶדֶת רוּחַ אַחַת
שֶׁשׁוֹלְטַת עַל הַכֹּל, זֶהוּ נִקְרָא
שׁוֹד"ד, וְהוּא (ישעיה נט) שׁוֹד וְשֶׁכֶר.
וְזֶהוּ שׁוֹדֵד בְּהַרִים הַרְמִים, בַּתוֹף
סְלָעִים וְהַרִים. מִהַחֵיבֵל הַזֶּה
יוֹנְקִים כָּל אוֹתָם שׁוֹדְדִים
וּמִשְׁמִידִים בְּמִקְוֹמוֹת חֲרָפָן.
וּמִכַּאֲן יוֹצֵאִים כָּל אוֹתָם שְׁהוֹרְגִים
בַּחֲרֻבוֹת וּבְרַמְחִין, וְהוֹלְכִים אַחַר

וּמִהֲכָא נִפְקָא חַד רוּחָא מְסַאבָא, דְּאִקְרִי
אֲרִיזָה^א. וְכַמָּה אֶלֶף וּרְכֻבָן עִמָּיה,
וְכֻלָּהוּ אִקְרוּן אוֹרְרֵי יוֹם, כְּמָה דְּאֵת אֶמֶר (איוב
א) יִקְבְּהוּ אוֹרְרֵי יוֹם. וְהָאִי רוּחָא וְכֻל אִינוּן
דְּעַמָּיה, כְּלָהוּ קְיָיְמִי לְנֻטְלָא הֵהִיא מְלָה דְלִיט
בַּר נָשׁ גְּרַמְיָה בְּרוּגְזָה, וְאֵלִין מִתְעַרֵי לְהָאִי
חֻוּיָא, דְּאִקְרִי (ישעיה כז) לוֹיִתָּן נְחֹשׁ עֲקֻלְתוֹן, בְּגִין
לְאִיִּתְתָּאָה וּלְאִתְעַרָא לְוֹטִין עַל עֲלֻמָא, הַדָּא
הוּא דְכְּתִיב יִקְבְּהוּ אוֹרְרֵי יוֹם וְגו'.

וְאֵלִין אוֹרְרֵי יוֹם, שֶׁשְׁלִטִין עַל רִגְעֵי וְשַׁעֲתֵי
דְיוֹמָא, וְנוֹטְלֵי אִינוּן מִילִין דְלִיט בַּר
נָשׁ גְּרַמְיָה, בֵּין בְּרוּגְזָא, בֵּין בְּאוֹמָאָה, וּבַהֲהִיא
מְלָה, מִתְעַרֵי לְהָאִי נְחֹשׁ עֲקֻלְתוֹן, דְּאִקְרִי
לוֹיִתָּן, בְּגִין לְקִיִּימָא לִיהַ לְחַבְלָא לְעֻלְמָא. וְעַל
דָּא לִיט אִיּוֹב יוֹמָיָה בְּצַעֲרִיהַ, וְלֹא גּוֹפִיָה.
דְּכְּתִיב (איוב א) וַיִּקְלַל אֶת יוֹמוֹ בַּתַּחֲלָה, וּלְבַתֵּר
יִקְבְּהוּ אוֹרְרֵי יוֹם. רַחֲמֵנָא לִישְׁכּוֹן מְסַטְרָא
בִּישָׂא, וּמִתּוֹקְפוֹי. וּמִכָּל מְלָה בִישָׂא.

הַיֵּבֵל הַחֲמִישִׁי. הַיֵּבֵל הַזֶּה הוּא
דְּאִקְרִי שְׂאוּל, לְקַבֵּל הַהוּא שְׂמָא
דְּאִקְרִי עֶרֶל, וְהָא אוֹקִימְנָא דְדָא אִיהוּ רִזָּא
דְּעֶרְלָה. בַּהֲאִי הַיֵּבֵלָא, אִית חַד פְּתַחָא, וְחַד
מְמַנָּא עֲלִיָה. וְדָא אִיהוּ מְמַנָּא לְאִתְעַרָא תְדִיר
קְטָרוֹגָא עַל עֲלֻמָא, וְהָאִי רוּחָא אִקְרִי אִיבָה,
בְּגִין דְשְׂמָא דְהָאִי פְתַחָא אִיבָה שְׂמִיָה,
וְסִימְנָהּ (בראשית א) וְאִיבָה אֲשִׁית בֵּינְךָ וּבֵין
הָאֲשֵׁה וְגו'.

בַּהֲאִי הַיֵּבֵלָא קְיָיְמָא חַד רוּחָא דְשְׁלִיט עַל
כָּלָא, וְהָאִי אִקְרִי שׁוֹד"ד. וְאִיהוּ (שׁוֹד)
(ישעיה נט) שׁוֹד וְשֶׁכֶר. וְדָא הוּא שׁוֹדֵד בְּטוֹרֵי
רְמָאִי, גּוֹ טְנָרִין וְטוֹרִין. מִהַיֵּבֵלָא דָּא יִנְקִי כָל
אִינוּן מְשֻׁדְדֵי וּמְשַׁצֵי בַחֲרַבְנִין. וּמִהֲכָא נִפְקִין,
כָּל אִינוּן דְקַטְלֵי בְּסִיפִין וְרוּמְחִין, וְאִזְלִין

בְּתֵר לַהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשִׁיצָאָה כָּלָא.
 מִהָאֵי נִפְיָק רוּחָא אַחְרָא, וְאַקְרִי שׁוּד. וְכֵד
 שְׁלִיט בְּפִנְא עַל עֲלָמָא, הָאֵי רוּחָא
 דְּאַקְרִי שׁוּ"ד, אִיהוּ אֲשַׁתְּכַח. וְרוּחָא אַחְרָא
 אֲשַׁתְּתַף עִמִּיהּ, דְּאַקְרִי כְּפָ"ן. וְאַלִין אֲזִיל
 בְּעֲלָמָא, וּמִשְׁתַּכְּחֵי לְקַבֵּל בְּנֵי נֶשָׂא, וְהִינּוּ
 דְכַתִּיב, (איוב ה) לְשׁוּד וּלְכַפֵּן תִּשְׁחַק. וְאַלִין
 עֲבָדִין קְטְרוּגָא לְבְנֵי נֶשָׂא, וּמִשְׁדָּדֵי לְכָלָא. חַד
 דְּאַקְרִי שׁוּד, דְּבַתֵּר דְּאֲזִיל בְּגוּ טוּרִין רְמָאִין,
 וְשָׂדִיד וְחָרִיב וְשָׂצִי כָּלָא. כְּדִין תָּב וְשָׂדִיד לְבְנֵי
 נֶשָׂא, וּמִתִּין בְּחוּלְשָׂא דִילֵיהּ. וְכֵד אַכְלֵי בְנֵי
 נֶשָׂא, לֹא שְׁבַעִין, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁלִטָא בְּעֲלָמָא.
 וּבְהִוָּא זְמַנָּא, מָאן דְּעָבִיד חֶסֶד עִם בְּנֵי נֶשָׂא,
 וְיָהִיב לֹון לְמִיכַל וּלְמִשְׁתֵּי, כְּדִאי
 אִיהוּ לְדַחֲיָא לֹון לְאַלִין תְּרִין רוּחִין לְבָר, דְּלֹא
 שְׁלִטֵי בְּעֲלָמָא. וְכֵד יִשְׂרָאֵל לֹא עֲבָדֵי חֶסֶד עִם
 בְּנֵי נֶשָׂא, וְשָׂאָר עַמִּין עֲבָדֵי חֶסֶד בְּעֲלָמָא.
 כְּדִין אִלִין תְּרִין רוּחִין מִתְבַּסְּמִין (כ"א לְשָׂאָר עַמִּין
 וּמִתְקַפֵּי וְכו') מְלִיָּהּ, וּמִתְקַפֵּי עֲלֵיָּהּ דִּישְׂרָאֵל.
 בְּגִין דְּהָא כְּדִין אֲתַקַּף הֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא,
 וְיִשְׂרָאֵל אֲתַכְפִּיין.

וְכֵד יִשְׂרָאֵל עֲבָדֵי חֶסֶד, אֲתַכְפִּיא הֵהוּא סְטָרָא
 אַחְרָא וְאֲתַחְלַשׁ, וְסְטָרָא דְקְדוּשָׁה אֲתַקַּף.
 וְכֵד יִשְׂרָאֵל לֹא מִתְעָרֵי בְּחֶסֶד, אֵינּוּן תְּרִין
 רוּחִין (ר"א מִתְבַּסְּמֵי, חַד אֲתַכְסֵם לְהוּ לְשָׂאָר עַמִּין) וּמִתְהַפְּכֵי
 לְאַכְפִּיָּא לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְכְדִין אֵינּוּן בְּרַכְאָן
 דְּנַחְתֵי מְלַעֲיָלָא, מִסְטֵר יְמִינָא, יְנַקֵי לֹון שָׂאָר
 עַמִּין. (ר"א וּבְיָסָא לְתַהוּא סְטָרָא) וְהָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שיר
 השירים א) שְׁמוּנֵי נוֹטְרָה אֶת הַכְּרָמִים, אִלִין שָׂאָר
 עַמִּין. כְּרָמֵי שְׁלִי לֹא נְטַרְתִי, אִלִין יִשְׂרָאֵל.
 בְּגִין דְּשָׂאָר עַמִּין מִשְׁכִּי לִיהּ בְּגוּוּיָהּ, בְּאֵינּוּן
 חֶסְדִים דְּעָבָדִין עִם בְּנֵי נֶשָׂא. וְיִשְׂרָאֵל מְרַחֵקוּן
 שְׂשָׂאָר הַעַמִּים מוֹשְׁכִים אוֹתָם לְתוֹכָם בְּאוֹתָם חֶסְדִים שְׁעוֹשִים עִם בְּנֵי אָדָם, וְיִשְׂרָאֵל מְרַחֵקִים

(בראשית א) לַהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת,
 לְהַשְׁמִיד הַכֹּל.

מִזָּה יוֹצֵאת רוּחַ אַחְרַת שְׁנִקְרְאת
 שׁוּד. וְכִשְׁשׁוּלֵט הַרְעֵב עַל הָעֹלָם,
 הָרוּחַ הַזֶּה שְׁנִקְרְאת שׁוּ"ד נִמְצְאת,
 וְרוּחַ אַחְרַת מִשְׁתַּתְּפַת עִמָּה,
 שְׁנִקְרְאת כְּפָ"ן. וְאַלִין הוֹלְכִים
 בְּעוֹלָם, וְנִמְצְאִים כְּנִגְדַּ בְּנֵי אָדָם.
 וְהִנּוּ שְׁכַתוּב (איוב ה) לְשׁוּד וּלְכַפֵּן
 תִּשְׁחַק. וְאַלִין עוֹשִים קְטְרוּגָ לְבְנֵי
 אָדָם וְשׁוּדָדִים אֶת הַכֹּל. הָאֲחִיד
 שְׁנִקְרְא שׁוּד. שְׂאָחַר שְׁהוּלָף לְתוֹךְ
 הָרִים רְמִים וְשׁוּדָד וּמְחָרִיב
 וּמִשְׁמִיד הַכֹּל, אֲזִי שָׁב וְשׁוּדָד בְּנֵי
 אָדָם, וּמִתִּים בְּחַלְשָׁתוֹ.
 וְכִשְׂאוּכְלִים בְּנֵי אָדָם, לֹא
 שְׁבַעִים, מִשׁוּם שְׁהוּא שׁוּלֵט
 בְּעוֹלָם.

וּבְאוּתוֹ זְמַן, מִי שְׁעוֹשֶׂה חֶסֶד עִם
 בְּנֵי אָדָם וְנוֹתֵן לָהֶם לְאָכַל
 וְלִשְׁתּוֹת, כְּדִאי הוּא לְדַחוֹת אֶת
 שְׁתֵי הָרוּחוֹת הַחוּצָה שְׁלֹא יִשְׁלִטוּ
 בְּעוֹלָם. וְכִשְׂיִשְׂרָאֵל לֹא עוֹשִים
 חֶסֶד עִם בְּנֵי אָדָם, וְשָׂאָר הַעַמִּים
 עוֹשִים חֶסֶד בְּעוֹלָם, אֲזִי שְׁתֵי
 הָרוּחוֹת הַלְלוּ, מִתְבַּשְׂמִים (לְשָׂאָר
 עַמִּים, וּמִתְחַזְּקִים וְכו') דְּכַרְיָהֶם
 וּמִתְחַזְּקִים עַל יִשְׂרָאֵל. מִשׁוּם
 שְׁהָרִי אֲזִי הַתְּחַזֵּק אוֹתוֹ הַצֵּד
 הָאֲחֵר, וְיִשְׂרָאֵל נִכְנָעִים.

וְכִשְׂיִשְׂרָאֵל עוֹשִים חֶסֶד, נִכְנָע
 אוֹתוֹ הַצֵּד הָאֲחֵר וְנַחְלַשׁ, וְצֵד
 הַקְּדוּשָׁה מִתְחַזֵּק. וְכִשְׂיִשְׂרָאֵל לֹא
 מְעוֹרְרִים חֶסֶד, אוֹתֵן שְׁתֵי רוּחוֹת
 (מִתְבַּשְׂמוֹת. אַחַת הַתְּבַשְׂמוּהָ לְהָם לְשָׂאָר הַעַמִּים)
 וּמִתְהַפְּכוֹת כְּדִי לְהַכְרִיעַ אוֹתָם
 אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאֲזִי אוֹתֵן הַבְּרָכוֹת
 שְׂיִוְרָדוֹת מִלְמַעְלָה מִצֵּד הַיָּמִין,
 יוֹנְקִים אוֹתָם שְׂאָר הַעַמִּים (וְעוֹמְדֵי
 לְאוֹתוֹ הַצֵּד). וְזֵהוּ שְׁכַתוּב, (שיר א)
 שְׁמוּנֵי נוֹטְרָה אֶת הַכְּרָמִים. אִלִין
 שְׂאָר הַעַמִּים. כְּרָמֵי שְׁלִי לֹא
 נְטַרְתִי - אִלִין יִשְׂרָאֵל. מִשׁוּם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם
וּלְעַלְמֵי עֲלָמֵיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר

לְתוֹמְתֵי עוֹלָמֵינוּ

מִנְקֵד

ובו
ט"ז
ספרים

סֵפֶר

מֵאוֹרוֹת
חֲזֵרָה

מִנְקֵד

ובו ט"ז ספרים